Universitätsbibliothek Paderborn

R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi & benedictae Matris eius meditatione

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XI. In meditatione à corporalibus ad spiritualia transeundu[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-48934

io, ſine vllo exceſſu faciat, Deum ipſam conceſſurum.

CAPVT XI.

In meditatione à rerum corporalium & viſibilium cogitatione ad ſpiritualium & inuiſibilium tranſeundum.

VT in ſancto hoc exercitio multum proficiamus, vtque facilius & ſuauius peragatur notandum eſt Documentum aliud magni momenti, quod ſancti omnes magni fecere, ſcilicet, cùm in hiſce myſterijs viſibilia & corporalia quædam reperiantur, quæ dum fierent ſenſibus percipiebantur, iam verò imaginatione percipiuntur; quædam etiam ſpiritualia & natura ſua videri neſcia, quęque ſolo intellectu percipiuntur: ne nimium corporalium conſideratione detineamur, ſed mentem ad intellectualem rerum ſpiritualium conſideratione ſuſtollamus: præſertim quando quis diu iam mentalem orationem exercuit

Gregor. in moral lib. 6. c. 27. D Thom. 2.2. q. 182. ar. 3. Gerſon. de medit. & ſimpl p 3. c 7. Dionyſ. de profect. charit. ar. 46.

In meditando, mens à corporalibus ad ſpiritalia transferenda.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

cuit in ea iam verſatus, tiro nam
non ita idoneus eſt mentem ad ea
quæ purè ſpiritualia ſunt, eleuare.

Modus meditandi pœnas Inferni.

Quoniam hoc documentum
omnibus rerum corporalium meditationibus commune eſt, primo
aliqua de alijs materijs exempla ponemus, dein ad alia de vita & paſſione Domini deſcendemus. Qui pœnas infernales meditatur, primo
imaginatione, latitudinem, longitudinem, profunditatem loci effingat, quaſi præſentem haberet, ignis
vehementiam, animas corporibus
incluſas in eundem cóiectas, tetram
maleolentiam, vocum cófuſionem,
guſtus amaritudinem, & ſingulorum
ſenſuum tormenta. Vbi anima hæc
perpenderit, ad excitandam ſe
harum pœnarum grauitatem ſentiat ac timeat, ſtatim ad peccati (quod
hanc pœnam promeretur) turpitudinem conſiderandam, quo ipſum
abhorreat & deteſtetur, intellectum
erigat. Simul etiam æquitatem &
magnitudinem diuinæ iuſtitiæ &
maieſtatem Domini læſi, qui neciam

pœnæ

pœnæ æternitatem, & gloriæ iacturam (quæ ſpiritualia & inuiſibilia ſunt) intueatur: ac dein admirationem, timorem, & reuerentiam concipiat. Conſiderat aliquis mortem, quæ meditatio permagni momenti eſt, is fingat corpus ſuum ægrum lecto affixum, vires paulatim, viſum & colorem amittere, atque cum morte luctari: poſt mortem id ab omnibus deſeri, & terra obrui, in qua putreſcat. hæc omnia corporalia ſunt. his aliquantum immoratus, excitet ſe ad rerum mundanarum contemptum. dein digrediatur ad ſpiritualia: puta, animæ ex hoc corpore egreſſum, in alteram vitam ingreſſum, rationem Deo reddendam: quantum ſit bonum in iudicio Dei liberum & æterna dignum gloria iudicatum eſſe; quantum econtra malum, condemnari, & ignibus æternis adiudicari: virtutis quoque dignitatem, quæ tam felicem habeat finem, & peccati malitiam, quod tam funeſtam nanciſcitur cataſtrophen. horum conſideratione motus

Mortem.

ad virtutem amandam, & malum
fugiendum excitatur. Hoc ergo mo-
do corporalia conſideranda ſunt, à
viſibili & corporali ſcilicet mente
abſtrahendo, & ad inuiſibile & ſpi-
rituale conuertendo. Eundem etiam
modum in vitæ & Paſſionis Domini
myſteriorum conſideratione vſur-
pare poſſumus. Duo exempli loco
adferemus. Natiuitatem Domini

Natiuitatem Domini.

meditans, imaginatione ſibi fingat
vile diuerſorium, & patulum vnde-
quaque ſtabulum, puerulum benedi-
ctum, tenerum, paruulum, paupere,
in duro reclinatum præſepi, frigore
tremulum, & lacrymas effundentē.
Compatiatur paruulo, eius pauper-
tatem & humilitatem exteriorem
perpendens. Hæc corporalia ſunt.
Deinde intellectum ad ſpiritualia
ſuſtollens, amorem & caritatē con-
ſideret, qua ſuprema illa maieſtas
carnem noſtram mortalem ſuſcipe-
re voluit, quò nos diuinitatis ſuæ
participes redderet, noſtram quoq;
paupertatem & humilitatem, quò
diuitias & gloriam daret. Sequatur
huius

huius bonitatis & amoris admiratio, & taliter amantis, redamatio. quam dignum & æquum ſit hoc imitari exemplum perpenſio, quò ſe ad imitationem excitet. Eodem modo captiuitas Saluatoris meditanda. primò conſiderandum, quod corporale eſt, quomodo nimirum ſatellitum ipſum turba circumdet, manus vinciant, catenas funeſque collo injiciant, violenter abducant, capillos euellant, barbamque expilent. Dein ad ſpiritualia procedendum, cogitandumque Saluatoris magnitudinem & potentiam, qui noſtri cauſa adeò malè habetur, ſimul & manſuetudinem, quâ haſce iniurias & vexationes, ac cauſam ob quam eaſdem perferat, noſtra ſcilicet peccata. Idē & in reliquis myſterijs, ad melius dictos affectus eliciendos, ſeruandum.

Eiuſdem captiuitatem.

Ratio autem, cur corporalibus non nimis inhærere, ſed ad purè ſpiritualia ſtatim tranſcendere debeamus eſt, primò, quia in corporalium meditatione, eò quòd hic organis

In corporalium nimia meditatione fatigatur anima.

ganis & potentijs corporalibus vtatur, anima maiorem moleſtiam & defatigationem ſentit, vnde & timoré cōcipit, & à ſancto hoc exercitio redditur alienior.

Fit ad meditandū ſpiritualia ineptior.

Lædit æſtimatiuam.

Adhæc per nimia hac & nimis profunda rerum corporaliū apprehēſione, tandé ſuo tempore in parte æſtimatiua læſioné ſentit. hinc fit vt ſępe credat ſe reuera videre & audire, ꝙ tamen reuera nō videt nec audit, ſed dūtaxat imaginatur. Ad hæc ſimiliaq́; abſurda euitanda, ſatius fuerit bonam orationis partem rerum ſpiritualium meditationi impendere, quæ intellectu peragitur; in quo minùs defatigatur anima, maioriq́ue cum libertate & ſuauitate in eo procedit.

Corporea & viſibilia ſunt gradus ad ſpiritualia.

Rom. 1.
2. Cor. 4. v. 6.

Alia ac præcipua ratio eſt, quia (iuxta diuinam ordinationem) res corporeæ & viſibiles, tam creaturarum, quàm ſacratiſſimæ humanitatis Ieſu Chriſti, inſtitutæ ſunt, vt illarum adminiculo velut gradibus ad ſpiritualia & inuiſibilia Dei conſcendamus; atque ijs velut medijs ad cognitionem & amorem Dei attollamur

lamur, Proinde conuenientiſſimum & vtiliſſimum fuerit, ita ſeruum Dei horum myſteriorum meditatione vti vt per hanc diſponatur, quò Deus illum ad puriſſimam diuinitatis ſuæ contemplationem euehat, quæ perfectam animæ cum Deo vnionem (quæ per ardentiſſimam fit caritatem) efficit. Certum eſt autem animam, quò in rerum ſe diuinarum cõſideratione magis à corporalium imaginibus & ſimilitudinibus denudat, magiſque in purè ſpiritualiũ meditatione exercet, adiuncta puritate conſcientiæ & imitatione Chriſti eo magis ſe diſponere & aptiorem reddere, vt Deus pia ſua manu ad contemplationem, id eſt, clariorem Dei cognitionem, ac perfectiorem amorem ſuſtollat. Conſilium hoc omnes ſancti & viri ſpirituales tradunt. De humilitate autẽ & reuerentia, qua horum myſteriorum adminiculo ad diuinitatis contemplationẽ quis aſcẽdat, & de cõſiderationibus ad hanc non parum conducentibus deinceps agemus.

D. Gregor. lib. 23. Moral. c. 13. in Eze. hom. 17.

D. Gregor. vbi ſupr. Rusbroch. de vera contempl. c. 7. Dionyſ. de med. ar. 4. capp ſequ. & c. 18.